

FOLK OG LAND

NR. 12 — 11. ARGANG

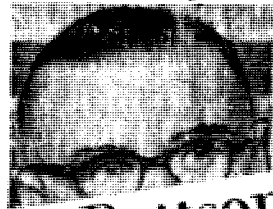
LØRDAG 31. MARS 1962

LØSSALG 75 ØRE

LAGTINGSPRESIDENTEN slipper katta ut av sekken:

Norge anerkjenner ikke menneskerettighetsdomstolen av frykt for å få underkjent «landssvikoppgjøret»!

Tåler ikke landssvik-oppgjøret gransking av Europa-domstolen?

Selsom og oppsiktsvekkende argumentasjon av Hønsvald i Nordisk Råd

Rettsoppgjør og gransking

Det var en høyt uheldig uttrykksmåte. Arbeiderpartiets parlamentariske fører Nils Hønsvald blejente seg av da han i går i Nordisk Råd deltok i debatten om anerkjennelse av den europeiske menneskerettighetsdomstolen.

«Landssvikoppgjøret står for enhver domstol»

Stor pågang, men ikke organisert «bråk», sier Justiskomiteens formann Lars Ramndal

— Jeg hadde gjerne sett at uheldig. Jeg mener at det norske folk hadde gått med i den europeiske landssvikoppgjøret, kan stå for

stolen! Denne påstanden ble satt frem av Nils Hønsvald i Nordiske Råds plenums møte i går kveld (21. 3), og hans påstander vakte både oppsikt og bestyrtelse såvel i den norske delegasjon som blant delegater fra andre land.

Denne saken har vært oppe i Nordisk Råd tidligere, men den er blitt utsatt fordi man først ville vinne noe mere erfaring om domstolens virksomhet. I løpet av det siste året har imidlertid saken vært behandlet av rådets permanente nimanns-komité for juridiske saker. Her er Nils Hønsvald og Jon Leirfall de norske representanter.

Denne komiteen hadde foran sesjonen anbefalt de nordiske regjeringer å godkjenne domstolen. Under sesjonen her i

Helsinki løp imidlertid Nils Hønsvald fra sitt standpunkt under utvalgsbehandlingen. — Det gjorde også de to danske medlemmer av nimannskomiteen. De var imidlertid kloke nok til ikke å ta ordet i saken under plenumsbehandlingen. Men Hønsvald plumpet uti med begge beina.(!)

Den svenske representanten Ingrid Gärde Widemar som hadde dissertert i utvalgt tok i debatten opp forslag om at menneskerettighetsdomstolen skulle anerkjennes. Dette fikk den svenske Justisminister Kling til å reagere nokså surt. Det var tydelig at han ikke likte standpunkter som gikk på tvers av det regjeringene var blitt enige om. (Dessuten må vi for egen regning tilføye at den svenske regjering selv har svin på skogen, idet den ikke har villet hjelpe den svenske statsborger Lisa J. som ble dømt for «landssvik» i Norge fordi hun hadde støpt lys).

Leirfall deltok også i debatten. Han pekte på at det her gjaldt en overdragelse av suverenitetet, men på et meget begrenset og idealistisk begrenset område. Han kritiserte de delegatene som nå plutselig hadde forlatt de standpunkter de hadde inntatt under den forberedende behandlingen. Han pekte dessuten på det merkelige i at man på dette snevre område var så redd for en suverenitets-overføring, når man er villig til å strekke seg usedvanlig langt når det gjelder suverenitetsoverføring til fellesmarkedets organer.

(Forts. side 6)

NORDMENNENES SVARTE FREDSFYRSTE

Slik ser en «Afrikaander» zuluhøvdingen som fikk Nobels fredspris

Den sorte Luthuli, som Stortingets Nobelkomité gav fredsprisen til, har også skrevet en bok, som nå kommer i norsk oversettelse. Han overøses i den anledning med forhåndsvirak i den norske presse og alle våre bokanmeldere kommer sikkerlig til å stå i kø for å få delta i jubelkoret. Midt i all denne begeistring, kan det da kanskje ha sin interesse å høre en røst fra Sør-Afrika, en «Afrikaander», som i tidskriftet Nation Europa skriver dette om hyldningen av Luthuli:

Zuluhøvdingen Luthuli

Zuluhøvdingen Luthuli ble feiret jublende i Skandinavia som Nobelpristager.

Vi vet at Europas ungdom ikke har meget å juble over, vi forstår også at en slik eksotisk besøkelse formår å utløse litt svermeri — i særdeleshet når man sammen med ham kan la seg ryste over «ondskapens bilde» hos andre og glede seg over egen «fremskrittsvenlighet» og «menneskelighet».

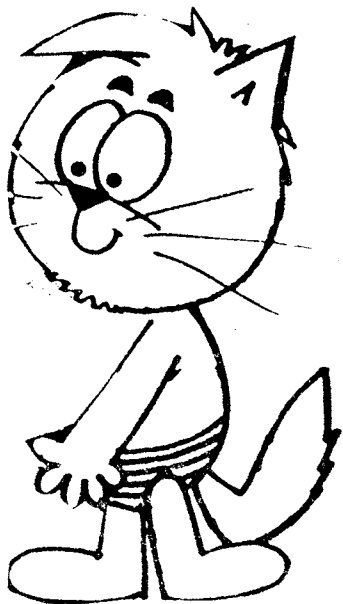
De som så og hørte Luthuli måtte bli imponert over den enkle verdighet og den i seg selv hvilende personlighet, for det er noe som dessverre er gått tapt hos det ustabile og stadig splittede Europa og kanskje fremdeles bare er å finne hos enkle mennesker i isolerte områder.

På folk som ikke vet noe, måtte hans ord om frihet, undertrykkelse, motstand mot vold og besluttsomhet virke rørende. På oss virket de anderledes, fordi vi vet om kjennsgjeringene og hensiktene bakom. Således betyr hans program om

«uten vold» i virkeligheten intet annet enn oppvigling av menneskemasser, som allerede er ytterst eksplosive i sin rasesammensetning. Erfaringene har forlenget vist at stenkastingen og brannstiftelsen hører med til «uten volds» arsenal. Når det under forsvaret kommer til blodsutgydelse, da står propagandamaskinen allerede beredt til å skjelle ut og å rette anklager mot forsvarerne av ordnen.

Således førte Luthulis til 31. mai 1960 planlagte stor-demonstrasjon direkte til blodsutgydelsen i Sharpville, hvor en beleiret politistasjon måtte forsvare seg enten den ville eller ikke. Visselig var det Luthulis rival Sobukwe som lot affæren tenne for tidlig, men er en liten meningsforskjell mellom oppvigerne om tempoet i aksjonene verd en fredspris? Luthuli, den premiere, har forherliget masseslakterne fra

(Forts. side 6)

Det er ikke rart rettssvikerens spesielle organ Verdens Gang forferdes på lederplass over uttalelser fra en av de medsammevorne under Nordisk Råds møte. Og det var ingen hvemsomhelst det gjaldt heller, men ingen ringere enn lagtingspresidenten, Arbeiderpartiets parlamentariske fører Nils Hønsvald som slapp katta ut av sekken når det gjelder den almenne dårlige samvittighet på ansvarlig hold i forbindelse med det norske såkalte «retts»oppgjør.

DAGBLADET er så revet med av den sensasjon bladet her værter at det til og med i en firespaltet overskrift på første side spør: «Tåler ikke landssvik-oppgjøret gransking av Europa-domstolen?»

Men la oss ikke foregripe begivenheternes gang, men gi ordet til DAGBLADETS utsendte medarbeider i Helsingfors Trygve Moe som beretter følgende:

«Det er frykten for at norske landssvikere skal bringe sine saker inn for Europa-domstolen for menneskerettighetene som har fått det norske justisdepartement til å fraråde Norge anerkjenner dom-

«— det norske landssvikoppgjøret kan stå for enhver objektiv domstol —»

SIGURD LYGSTAD:

Gaukungane

Skipfarten og eksportindustrien ventar seg ein gullalder gjennom sammarknaden. Kva kan det då telje for desse og deira medlauparar om pengane og levestandarden åt den norske bonden vil få det vanskelegare, slik som det vert sagt: kjem i eit «hardare økonomisk klima».

Bonden har ført ein sigerrik kamp mot «det harde naturklima», men det var ein ærleg «motmann», som det var i den norske bonden si makt å take turvande åtgjerder mot. — Men om dette «nye klimaset» veit me berre at det skal gjere det hardt og vanskelig for bonden.

Kan me no skyne kva det vil seie for småfuglane å få gaukegg lagde i reiret? Når gaukungane veks til vert småfuglungane utsparka.

Kven er norsk? Det er bonden og dei av folket som er seg medvitne om sin gode arv frå bonden, og som endå skynar at dette er «ein arv til å gøyma». Og denne arven «er større enn mange vil tru.»

Me kan ikkje skyne oss sjølve utan å sjå oss i samband med vårt eige naturgrunnlag. Norsk lende har hatt sin innverknad på norsk lynne.

Er me oss medvitne vår norske eigenart — våre særdrag, må me ikkje gløyme arven og naturgrunnen. Og meiner me at desse har gjeve oss noko verdfullt, vil me sjølv sagt verne om dess verdiane og byggje vidare på dei.

«Æra far din og mor di —». Det gjer me best ved å byggje på deira livsform. Difor må det verte slutt på den feil sokalla «utvikling» som er innleida og som skal få akselererande fart med sammarknaden: nedleggjing og fråflytting frå før kjære bustadar og heimar, som no vert lagde ut for fefot og til skog.

Tenk over dette: Garden var rydja og bygd — for lenge sidan — ikkje med vår tids hjelpemidlar — den viktigaste og avgjerande faktoren var alltid to tomme — «sterke og harde hender». — «Dei åtte det som du må hava —». «I kjærleik varm og mild dei la sin vilje til då vaks det fram.»

Me seier ikkje nei, til vår tids hjelpemidlar som kan lette tungarbeidet og slitet, men me må vere måtehaldne og ikkje gå forlangt, elles vert det meir til skade enn gagn og me svekkjast og vert taparar. Når me ikkje kan tenkje oss å leve livet slik som dei gamle, er

ein av grunnane at me har ikkje deira bere-evne, og kan soleis ikkje makte å bere slike byrder. Me må ikkje fortsetje nedgangsvegen lenger. For dersom me veikjest tilsvarende som livet vert mindre slit-samt, då vil halv byrd kjennast like tung som den heile var for den som var døbbelt so sterk. Kunde me også kome til klårleik over kva det var som gjorde dei gamle ofte tukkelegare i sitt strev for å livberge seg på det norske harde grunnfjellet med lite og mager jord og i hardt klima. Var det fordi dei var smånøgde og takksame for det dei hadde? Visseleg. Og dei elska livet. Levde med i det store livet sitt pulsslag — i natura — med årstidene. Som småfuglane byggjer sine reir med kunstnar-givnad og i kjærleik, slik bygde dei gamle norske bønder sine heimar med hjartervarme og kjærleik. Dei elska livet fordi dei såg livsstraumen gjennom ætta. Dei var ættekjære og stolte av å vere av god ætt. Og so langt dei forstod arbeidde dei so godt dei kunde for framtida gjennom ætta. Slik hadde dei *noko å leve for*.

Mange notidsmenneskje er som døgnfluger — utan alvorleg tanke på fortida og fylgjeleg vert dei utan inspirerande tankar på framtida. Dei er heilt slukt av sine egne problem i sitt døgnliv med å kapprenne, med dei andre som renner, i vilt jag etter høg materiell levestandard, som dei vil nyte mest mogeleg av. Endå dei har meir enn nok å leve av materielt, synest dei innbille seg at livet ligg i dette å setje umettelege materielle livskrav. I dette å vinne i tevlinga om «gode bein», pengar og høg levestandard. Dette var det den «betre» skuleskipnad tok sikte på å «hjelp» norsk ungdom til å nå. Men alle vert til veike og viljelaure treklar under det økonomiske diktaturet som har kasta maska over for bøndene: Gaukungane er «framfødde» og kjenner seg sterke nok og finn ikkje lenger grunn til å gjeve bøndene von om økonomisk jamstelling, men kan seie tvert nei og legg ikkje i skuggen lenger at etter planane skal me få det mykje verre økonomisk (med «hardare klima»). Og etter 9 års bilkøyring til den «betre skulen», kan vel snart ein kvar gjere seg opp ei meining om korleis bygdeungdomen i framtida vil måtte stå hjelpelaure og utan mogelegheiter til å ta kampen opp mot det «klima» som vert skapt av det økonomiske diktaturet.

Kvifor gjer dei folkevalde leiarane slike «tabbar» gong etter gong, og endå ikkje skynar det sjølve? Er det fordi

Advokatorisk uro

Høyesterettsadvokat J. B. Hjort skriver i Farmand nr. 10—1962 en interessant artikkel om «Loven og dens omfang». Herr Hjort anmelder en bok av Lord Radcliffe — «The Law and its Compass», og karakteriserer en viss uro på følgende måte:

— «Den annen forelesning om «Rittet på den urolige hest innledes med en påpekning av, at ethvert retts-system tenderer mot å utvikle en idé om «almen interesse» («Public policy» «public interest») som leilighetsvis opphever den normale anerkjennelse av legale rettigheter og interesser (man minnes med uro krigstidens «fellesnyttens går foran egennyttens».)

— Herr advokat Hjort har jo selv i sin tid meget overbevisende og sjarmerende utviklet for gammel og ung hin skjønnne setning. Men hvorfor slik uro så lenge etterpå?

A. L.

dei ikkje lyder til røystene frå folket, men trur blindt på dårlege rådgjevarar som det alltid visar seg er leiesveinar for det rådande økonomiske makt-system?

Korleis kan slikt late seg gjere i eit sokalla demokratisk og «folkestyrt» land? Jau, fordi dei fleste si tankeverksemd i viktige politiske spørsmål viser seg å vere lik null — sjølv millom «folkevalde». — «Håret kan reise seg på hovudet» på nokon kvar om det går opp for han so mykje av sanninga at han er politisk analfabet når han er med på å gjere politiske vedtak med openbertt fårlege konsekvensar for alle som evnar å sjå fylgjene (Evnar å sjå det lovbundne tilhøve millom årsak og verknad).

Me kan slå fast: Ein skuleskipnad som ikkje styrkjer men tvertimot veikjer den sjølstendige vurderingsevna og tankeverksemda er det grov misstyding å innbille seg er god. Og heller ikkje noko meir gymnastikk kan gjeve vederlag for den styrking av kropp og sjel som ligg i å måtte gå til skulen. Det er bra for musklane, lungene, blodsirkulasjon og matmelting. Og kontakten med vårt jordgrunnlag — sjølv på landevegen — vert likevel betre enn bussen. Og sjølv sagt vert kontakten med natura sitt liv mykje meir levande der ein *går* fram, mot der ein bilar. Fuglesongen ein vårmorgon får ikkje den som bilar mykje godt av på veg til skulen. Enn den friske lufta? Den som går til skulen kan bade seg inn- og utvendig i rein luft. Er det so vanskeleg å skyne at dette har sitt verd for sinnet og stimulerar på naturleg måte tankeevnene og fantasien og gjer eleven meir opplagd til arbeid og tileigning av lærdom og kunnska-

Klipp ut!

Klipp ut!

Andelstegning i A/L FOLK OG LAND

Til

STYRET I A/L FOLK OG LAND

Undertegnede ber om å få tegne . . . . andeler à kr. 100,—. Beløpet overføres samtidig over giro (16450) — pr. postanvisning — eller i sjekk. (Stryk det som ikke passer).

Jeg ber om å bli tilstillet andelsbrev såsnart tegningen er godkjent av styret i henhold til vedtektene.

Navn:

Adresse:

(Skriv tydelig)

Fellesmarkedet

Det var ganske interessant å følge med i Stortingets debatt om Fellesmarkedet, og det var også meget rart å legge merke til. Når nå en tilhenger var dukket ganske kraftig, dukket straks andre tilhengere opp med de samme påstander. Sånt overflødig snakk virker komisk. Mitt inntrykk av debatten er at Fellesmarkedets forkjempere er sterkt på defensiven. Det er også helt naturlig. Fellesmarkedet lar seg ikke forsvare, sett i relasjon til landets interesser.

Men det er et forhold som ikke berøres, og som etter min mening er viktigere enn alt annet. Nemlig de umiddelbare følger av at Fellesmarkedet kommer til å omfatte hva vi kan kalle for Rest-Europa. Det vil føre til en

par, fram til moralske og åndelege fullvaksne menneskje. Men eit slikt siktemål har openbertt ikkje den nye og «betre» skuleskipnad. — Nei bakmennene vil tene pengar meir enn nokon gong før, difor treng dei ein tåpeleg masse som dei kan leie som dei vil etter som de set inn sitt propagandamaskineri i reklame for meir eller mindre tåpelege «modar», sjeleleg og lekamleg nedbrytande njetingsmidlar, som t. d. spekulasjonsinteressen kring mykje av litteratur og film, tobak o. s. v., til het sen mot dei som har vilja teke rette vedkomande ved «vengbeinet».

Mykje har summert seg etter kvart over deira hovud som vakt skulle vere for det norske folk, og no vil dei smette frå heile sitt ansvar ved å fråskrive det norske folket sine dyraste livsinteresser: Sjølvrådet retten over eige land og eige liv. No skal det norske folket for alvor dragast inn i det store verdensjakkspellet og ofrast som andre «bønder».

Det er lett å sjå at dette må ende vondt for det norske folk om det ikkje no vaknar i siste sekund.

Sigurd Lyngstad.

varig deling av Europa. En samling av Europa kan kun skje ved at Tyskland igjen forenes. Men en kan vel ikke vente at Sovjet-Russland vil gi sitt samtykke til at Øst-Tyskland skal gjenforenes med Vest-Tyskland og derved bidra til å styrke Fellesmarkedsorganisasjonen, hvis interesser ikke kan hevdes å være synonyme med Sovjet-Russlands. Jeg kan ikke si annet enn at jeg er forbauset over at denne side ved forholdet ikke berøres.

Det er blitt alminnelig å kalle enhver som velges inn i ett eller annet for «politiker». Man burde dog kunne vente at en politiker viser evne til å se litt lenger enn nesen rekker, og å kunne varetta andre interesser enn nettopp «Grukkedalens».

Problemet Levestandard

Hvorfor ble ikke problemet om fellesmarkedet drøftet før valget? Hvorfor satte regjeringen på det dengang? Ja dette venter vel ingen å få svar på, men enhver gjør sine refleksjoner om dette. Etter valget var det jo så om å gjøre at vi søkte om medlemsskap så fort som mulig, det hørtes ut som det kun var noen dager en hadde anledning til dette.

Er det den meget omtalte levestandard som er skyld i det hele? Nå har den røde strek kløvet oppover takket være lønninger og varepriser. Regjeringen har sendt Trygve Lie både i sør og vest for om mulig å låne penger eller få plasert utenlandske penger her i landet. Dette gikk visst ikke helt etter forventningene, når så handelsbalansen viste et kjemp underskudd det siste år, da fikk regjeringen slik hast med å få oss inn i fellesmarkedet. Forstod den kanskje

Forts. side 3

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKRAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nydelige demokrater

Da ekskong August av Sachsen etter å være behørig avsatt en gang passerte Dresden med toget, var det møtt opp en masse mennesker for å hyde den tross alt populære monark. August sa da disse ord, som senere kom på folkemunne: «Jo, dere er noen nydelige republikanere!»

Når en ser det som foregår rundt omkring i verden i denne forlorne etterkrigstid, så føler en trang til å bruke kong Augusts ord med en liten endring: Jo, dere er noen nydelige demokrater!

Vi kan jo tenke på de velsignede norske partidemokrater med alt deres nydemokratiske uvesen, disse glupe forkjempere for demokratiet, som mere og mere setter folket utenfor, som forlenger sin egen funksjonstid — til og med ulovlig —, som hårdnakket motsetter seg folkeavstemninger, som svikefullt unnlater å opplyse velgerne om sin stilling til Fellesmarkedet før det valg som skal gjelde for fire år, men som får et ugudelig hastverk straks valget er over, og som til og med er freidige nok til å hevde at dette folket som en ellers stadig påberoper seg intet forstår av dagens mest brennende spørsmål og derfor ikke har rett til å uttale seg.

Eller vi kan tenke på dette at vi i årrekker har fått ørene tutet fulle om Hitlers misgjerninger, denne gyselige forbryteren som satte munnkurv på sine motstandere, ja, som til og med sperret inne folk som forsøkte å gjenopplive partidemokratiet. For i dag er det jo anderledes? Eller er det ikke så at dette Adenauer-styre som aksepteres så gladelig i Norge i dag også anbringer bak lås og slå enhver som våger å si «Heil Hitler», for ikke å snakke om arbeider for gjenopplivelse av nasjonal-socialismen? Og er det ikke så at det også i Adenauers Tyskland øves en streng presse- og boksensur, slik at en ikke engang våger å legge frem historiske sannheter til fordel for Det tredje rike uten å sørge for å forsikre seg gjennom en passus om den forbryterske Hitler? Det de patente norske nydemokrater har å si til dette, er jo som alle vet bare en kritikk over at Adenauer og hans menn ikke går langt nok på denne meget demokratiske vei i Hitlers fotspor.

Et ferskt eksempel på hvor dypt talemåtene om folkeviljen og demokratiet i virkeligheten stikker i den norske presse, har en fått i disse dage, da dagspressen ikke formår å legge skjul på sin store tilfredshet over at folket i Argentina ikke får sin vilje slik den er demonstrert gjennom demokratiets hellige stemmesedler i et valg arrangert og kontrollert av det seirende partis motstandere. Fryden over at dette tåpelige folk som ikke lar seg dirigere av fraseheltene blir satt under militærdiktatur er hellig og alminnelig i den norske partipresse, og en nikker demokratisk sin tilslutning til at det argentinske folks stemmegivning på kandidater på forhånd godkjent uten videre blir annullert fordi valgresultatet ikke faller i nydemokratens smak.

En burde vel hatt rett til å vente av disse demokratets foregangsmenn at de iallfall presset frem noen krokodilletårer over det demokrati som går under i Argentina, og at en kanskje frisket opp noen av de velbrukte skjeldsord mot Francos militærdiktatur når de argentinske generaler som i sin tid styrtet den folkevalgte arbeiderleder Peron, nå kaster den demokratiske maske og griper den hele og fulle makt åpenlyst. Men nei. Det er tydeligvis mere demokratisk at generalene tar makten enn at folket får utøve den hvis det ikke stemmer slik de norske nydemokrater finner passende.

De er vel ikke dummere de norske nydemokrater hel-

! Det er vel en temmelig enestående politisk begivenhet i norsk historie at landets lagtingspresident og den parlamentariske fører for det parti som har hovedansvaret for det såkalte landssvikoppgjøret, på et offentlig, nordisk møte åpent erkjenner at Norge ikke våger å godta Menneskerettighets-domstolen av frykt for å få det berømmelige norske oppgjøret innbragt for domstolen. Og det tiltross for at man har godtatt konvensjonen om menneskerettighetene og anbragt selvste Terje Wold som dommer i den rett man ikke tør godkjenne.

En mere åpen erkjennelse av den dårlige samvittighet er det vel ikke mulig å komme med. Hønsvald erklærte dessuten at ordene ikke kom fra hans egen barm, men var justisdepartementets.

Så det er sannelig ikke for intet at justiskomiteens formann Lars Ramndal sier til DAGBLADET at han ikke er enig i at det har vært mye «bråk» omkring oppgjøret. «men det er vel fare for at vi kan få det nå.»

Det avhenger naturligvis helt av hvor mange anstendige stortingsmenn det finnes, som vil slå i bordet til rettssvikene og si at nå får det være stopp.

Det vil bli en god anledning når beretningen om dette uhyggelige «rettsoppgjøret» blir forelagt Stortinget om noen tid.

✧

Nydelige garantister!

Konvensjonen om menneskerettighetene, som Norge har undertegnet, men ikke vil følge (jfr. Hønsvald), slår fast retten til å få en sak behandlet av en uavhengig og upartisk domstol. Under det såkalte «rettsoppgjøret» i Norge fungerte Heimefrontens leder Paal Berg som høyesterettsjustitiarius i sakene mot sine tidligere motstandere, og som juridisk rambukk i de store prinsippaker fungerte den like upartiske Erik Blodøks som lagmann. Senere, da det gjaldt å få gjenopptatt saker på basis av nye opplysninger m. v., hadde Londonregjeringens justisminister Terje Wold overtatt som høyesterettsjustitiarius. Men

ler enn at de vet at noe demokrati i ordets vanlige betydning ikke lar seg praktisere på tvers av folkeviljen, hvor tåpelig en god nydemokrat enn synes disse sølle velgere er. De forstår sikkert utmerket godt at forskjellen mellom det nydemokrati de demonstrerer og det røde «folkedemokrati» er uhyggelig liten siden de begge uomtvistelig gir pokker i folket. Et dominerende likhetspunkt er iallfall det grenseløse hykleri som er den grunnvold begge bygger på.

Litt om menneskerettighetsdomstolen

En skulle tro at iallfall ARBEIDERBLADET ville ha skamet seg aldri så lite etter at Arbeiderpartiets parlamentariske fører så skamløst hadde tilstått grunnen til at Norge ikke kan godkjenne menneskerettighetsdomstolen, nemlig at de norske «landssvikere» da ville finne et forum hvor de kunne få sine menneskerettigheter beskyttet. Men så er tydeligvis ikke tilfellet. Arbeiderbladet gir til og med i tilknytning til den kyniske fornektelse av rett og anstendighet en større utredning om denne domstol. Vi gjengir fra bladet:

I 1950 ble det undertegnet en konvensjon i Roma til «beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter». Konvensjonen ble undertegnet av samtlige medlemsstater i Europa-rådet. Med unntak av Frankrike har alle statene siden ratifisert konvensjonen.

Denne konvensjonen beskytter retten til livet, nedlegger forbud mot tortur og slaveri, beskytter retten til frihet og personlig sikkerhet og retten til å få en sak behandlet av en uavhengig og upartisk domstol, nedlegger forbud mot å gi straffeloven tilbakevirkende kraft og mot vilkårlig innblanding i privatlivets fred, og beskytter religionsfriheten, forsamlings- og foreningsfrihet (blant annet retten til å danne fagforeninger) og retten til å inngå ekteskap. En tilleggsprotokoll ble vedtatt i Paris i 1952. Den beskytter eiendomsretten, retten til utdanning og retten til frie og hemmelige valg.

Konvensjonen fastslår at disse rettigheter og friheter skal sikres uten diskriminering på grunnlag av kjønn, rase, religion og politisk oppfatning.

all denne overveldende habiliteten og upartiskheten er likevel «istand til å tåle rettslig overprøving når som helst», forsikrer den like upartiske og habile høyrefører Lyng, tidligere forgrunnsfigur i «rettsoppgjøret» som statsadvokat.

Den «rettslige overprøving» herr Lyng taler om er vel kanskje den som foregår når norske retter helt til det siste blankt og skamløst har avvist gjenopptagelsesbegjæringene, ledet av de samme meget upartiske og uheldede dommere?

For noen virkelig «overprøving» kan vi ikke se at den uredde herr Lyng har medvirket til å få — like lite som de andre garantister for den rettsvindel som kalles «rettsoppgjøret».

Norge måtte, som vi husker, forandre grunnloven ved å oppheve «jesuittparagrafen» før vi kunne ratifisere konvensjonen.

De stater som har ratifisert konvensjonen, har forpliktet seg til å respektere disse friheter og rettigheter. For å overvåke at de faktisk gjør det, er det opprettet to juridiske organer: Den europeiske menneskerettighetskommissjon og Den europeiske menneskerettighetsdomstol. I disse to organer sitter det en representant for hver av medlemsstatene. For Norges vedkommende sitter professor Fredrik Castberg i Kommissjonen og høyesterettsjustitiarius Terje Wold i Domstolen.

Det som særkjenner de to organene er at medlemsstatene uttrykkelig må erklære at de forplikter seg til å underkaste seg prøvelse. Norge og Sverige er i den stilling at de begge har avgitt en slik erklæring for kommisjonens vedkommende, men ikke for Domstolens. Spørsmålet om en slik erklæring fra Norge og Sverige også overfor Domstolen var oppe til behandling i Nordisk Råd onsdag, men flertallet gikk inn for å utsette dett.

Norge og Sverige har altså ikke erklært seg villig til å underkaste seg Domstolens avgjørelser. Det har derimot Danmark, Island, Belgia, Østerrike, Vest-Tyskland, Nederland, Irland og Luxembourg gjort. Finland er ikke medlem av Europa-rådet.»

(Uthevelsene er av oss).

Levestandard —

(Forts. fra s. 2).

at levestandarden måtte nedover? Det ville da være langt lettere for den om det var Brussel som fikk ansvaret for dette. Da ville folk minnes den tid regjeringen Gerhardsen stod for styret som den tid der var blomstringstid i Norge, og regjeringens glorie ville være sikret.

Vi er takknemlige for statsrådene Wøhni og Langes ærlige tale. Når Lange nevnte at skogen ville bli nasjonalisert, så er det vel enda lettere å nasjonalisere bedrifter, rederier, bankvesenet o. s. v. og hvis så de store gårdsbruk som er igjen blir kollektivbruk, så er vi jo langt på vei mot idealstaten. Statsråd Bøes rakryggede holdning er beundret over hele landet, men en så selvstendig personlighet har man kanskje ikke bruk for.

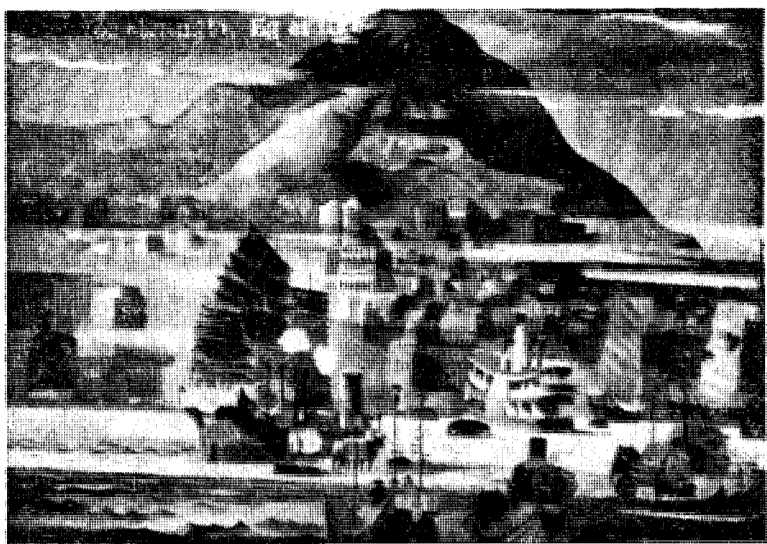
Det heter seg at vi må søke om fullt medlemskap for å få noe å si i ledelsen av fellesskapet. Jo, vår føtredine sa sporven han dans med mærra.

O.

J. B.

To orientalske onder

Kommunisme og overbefolkning

Slik ser en amerikansk maler Hong Kong

I det amerikanske blad «Truth Seeker» henter vi denne artikkelen av R. E. Ward:

Enhver som tror at kommunismen har utrettet noe godt for Kina burde besøke dette land og finne ut hvor feil han tar. Siden bambusteppet ha sluttet seg så fast rundt landet, foreslår jeg som en erstatning et besøk i Hong Kong, den britiske koloni på den kinesiske kyst.

Jeg tilbragte nylig noen tid i Hong Kong og så sannheten om de to overveldende orientalske onder: kommunisme og overbefolkning.

Forsvarere av kommunismen kan ikke forklare hvorfor slike horder av kinesere daglig kommer i flokker inn i Hong Kong fra deres røde hjemland. Det skjedde ikke under nasjonalistene. Noen forsvarere betviler at antallet av flyktninger er så stort. Jeg forsikrer dem om at det er det. Og denne tilstrømning av flyktninger fra Røde Kina er ikke bare forbausende forsåvidt angår omfanget, men er redselsfull med hensyn til de stadig stigende problemer det forårsaker i den britiske koloni.

Hovedproblemet er selvfølgelig den forferdelige overbefolkning av HongKong, både i fastlandsdelen Kowloon og på Victoria-øya. Med den hastighet flyktningeproblemet øker, har HongKong tydeligvis en mørk fremtid. Til å begynne med holdt disse flyktninger fra kommunismen til på koloniens åssider i de mest elendige hytter. Deres livsforhold er etter vårt vestlige synspunkt avskrekkende dårlige. Likevel foretrekker de dette liv for det de hadde under kommunismen. Den britiske regjering bygger solide permanente boliger for disse flyktninger. De kan nå leve med noe som ligner anstendighet og trygghet. Men ettersom beretningene om denne godhjertede handling fra britenes side (fremtvunget

av nødvendighet) når andre lidende bak bambusteppet, blir tilskynnelsen til å krysse grensen inn til Hong Kong større, og slik øker problemet.

Flyktningene har en hard tilværelse selv for dem som har det best. De tar en hvilken som helst simpel jobb de kan få og aksepterer de få cent om dagen med samme glede som en amerikansk arbeider ville vise hvis han fikk et legat som befriet ham for å arbeide resten av livet. Jeg har sett eldre kineserkvinner grave dype grøfter og beskjeftiget med tungt bygningsarbeide. Likevel er alt dette bedre enn det de hadde i Røde Kina.

EN SYDENDE MENNESKEMASSE

Fra det øyeblikk jeg gikk av flyet i lufthavnen Kai Tak ble jeg kastet inn i en hvirvel av sammenpakkede mennesker. Det var en prøvelse å komme gjennom svermen av tiggere og gateselgere i lufthavnens vestibyle. Da jeg kjørte inn i selve byen gjennom det område som er kjent som Kowloon City la jeg merke til en alltid tilstedeværende stank, noe en kunne vente av altfor mange mennesker som lever tett innpå hverandre.

Den forferdelige overbefolkning ble ytterligere understreket for meg de følgende dager da jeg utforsket forskjellige deler av byen til fots. På Nathan Road og i noen av de mere kjente gater rundt havneområdet hvor de store hoteller er, var fortauene så overfylt, for størstedelen av kinesere, at det ofte er nødvendig å gå i selve gaten ettersom det er umulig å presse seg frem på fortauene. Det er fullt av busser og biler og til og med noen rickshaws fra gammel

Fort. side 7

Dødsdans

i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XVII.

I PANKRATZER-FENGSLET

Tre papirskjorter ligger på en stol. På de andre stoler sitter SS-menn. De har debattert lenge, nå røker de i taushet. Gjennom de tykke jernstenger ser man en uendelig lang korridor. Det er stille i det store fengsel, skjønt det er overfylt. Fullstappet med dødsangst og håp. Den runde klokken på veggen viser ti. På lilleviseren sitter det en flue og pusser de store øyne med de sarte små ben. Viseren gjør et rykk, fluen pusser seg rolig fortsatt.

Skritt runger gjennom korridoren. En liten, enslig mann kommer stadig nærmere, og med hvert skritt blir ha større. Han går jevnt, hendene har han begravet i lommene på en lærjakke, luen er trukket dypt ned i pannen. Nå er hans gråblå øyne ganske nær mellom stengene i gitteret. SS-mennene blir sittende, de er for trette og for opphisset til å gruble over hvorledes dette menneske har kunnet trenge gjennom til henrettelsesstedets forrum.

«God dag, mine herrer», sier mannen vennlig.

Den ene av SS-mennene springer opp og planter seg foran ham. «Hva vil De her?» spør han truende.

«Jeg vil befri Dem», svarer mannen fredelig. «Javel, dere kan være fri hvis dere forlater fengslet senest innen en time. Jeg vil gjerne sette meg litt nå, for jeg er nokså trett».

SS-mennene, det er seks av dem i rummet, rådslår kort. Så skyver jernstengene seg fra hverandre og så tilbake igjen. Mannen i lærjakken sier rolig «mange takk» og setter seg på stolen hvor papirskjortene ligger. «Mine herrer», stemmen hans klinger slett ikke feststemt. «Dere vet sikkert at Tyskland er definitivt ferdig». Han snakker uklanderlig tysk.

Stillehet. Bare lilleviseren på klokken gjør et uhørlig rykk. Klokken er ti minutter over ti.

«Hvem er De?» spør han som har åpnet gitteret for mannen.

«Egentlig ingen. Bare en som ikke vil se blod. Det må ikke finne sted flere henrettelser. To seminarister og en bonde fra Olmütz står for tur, ikke sant? Jeg vil gjerne ta dem med meg. Dere må og kan ikke regne med noe mere, mine herrer, Tyskland er ferdig».

«Hva vet De om Tyskland, hva kan De vite om Tyskland?»

SS-mannens stemme skulle klinge hånlig, men den klinger bare bitter. Der Führer er død, men er Tyskland ferdig for det? Man har ingen pålitelige nyheter mere, alt er forvirret. Schörners

armé kjemper etter sigende fremdeles, general Vlassov også, K. H. Frank har Prag fast i hånden — fordømt også, fyren bare bluffer. Man burde gi ham en omgang, så ville han straks synge en annen sang.

SS-mennene har i årevis gitt ordre. Nå skal de plutselig adlyde. De ser på hverandre, de vet ikke hva man helst skal si. Skal man forhandle med mannen? Eller skal man ganske enkelt knalle ham ned?

Mannen tenner seg en sigarett det er en meget lang sigarett med svart tobakk, slike sigaretter røker de røde.

«Mine herrer, jeg er ingen mus, og dere er ingen katter, slik dere kanskje innbilder dere. Jeg er heller ikke i fellen, men dere er det. Pankratzer-fengslet vil ennu idag overnatte i selder».

«Vaktmannskapet består av tyskere og de tsjekkiske fengselsbetjenter er absolutt pålitelige».

En del av de tyske vaktmannskaper har allerede i uker arbeidet for motstandsbevegelsen, og de absolutt pålitelige tsjekker vil ennu idag overnatte i selvene».

«Er De tsjekker eller tysker?»

«Russer er han, den hund!»

Fluen rider ennu på viseren. Mannen har oppdaget den, han ser smilende på hvorledes den glater vingene som skinner i flere farver. Også SS-mennene ser på klokken, de ser imidlertid ikke fluen, bare den tynne minuttviser som likegyldig drøier seg rundt i sirkel.

«Jeg er en mann som dere, derfor skal vi ikke gjensidig skjelde hverandre ut som torvkjerringer. Er dere ikke enige? Dere har ennu 42 minutter, jeg må gå nå. Dødskjortene», han pakket sammen tre papirskjorter, «vil jeg gjerne vise folkene der ute, med deres velvillige tillatelse naturligvis. Det skal være et tegn på at det ikke vil finne sted flere henrettelser her.»

«Det har ikke vært henrettet noen på fem dage!»

«Det vet jeg. Men dere skulle begynne med henrettelsene i dag igjen som skremsel, ikke sant? Tror dere ikke at det døde Tyskland heller ikke trenger flere døde? Altså — får jeg seminaristene og bonden?»

«Pokker om du gjør! Hendene i været!»

Hovedproblemet er den forferdelige overbefolkning — —

(Fort. s. 6)

SIEGFRIED:

SABOTØRER, SADISTER OG

Göteborg

Vårt gruppenummer

17 63 00

104:e årg. Nr 54

Redaktör och ansvarig ut

Nr 24 avslöjar:

Rika quislingar betalar
nynazismen via Sverige

— Från vår väsende medarbetare —

Strömstad — Halden: När vi ännu sent om kvällen sitter och samtalar på Stadshotellet i Strömstad säger han plötsligt: — Det fanns åtskilliga rika quislingar i Norge som efter kriget lyckades rädda sina förmögenheter, och det är inte tvivel om att de i dag stöder nynazismen med 100.000-tals kronor per år. Det är heller ingen hemlighet att stora belopp av dessa pengar slussas ut genom Sverige med Malmö som centralport...

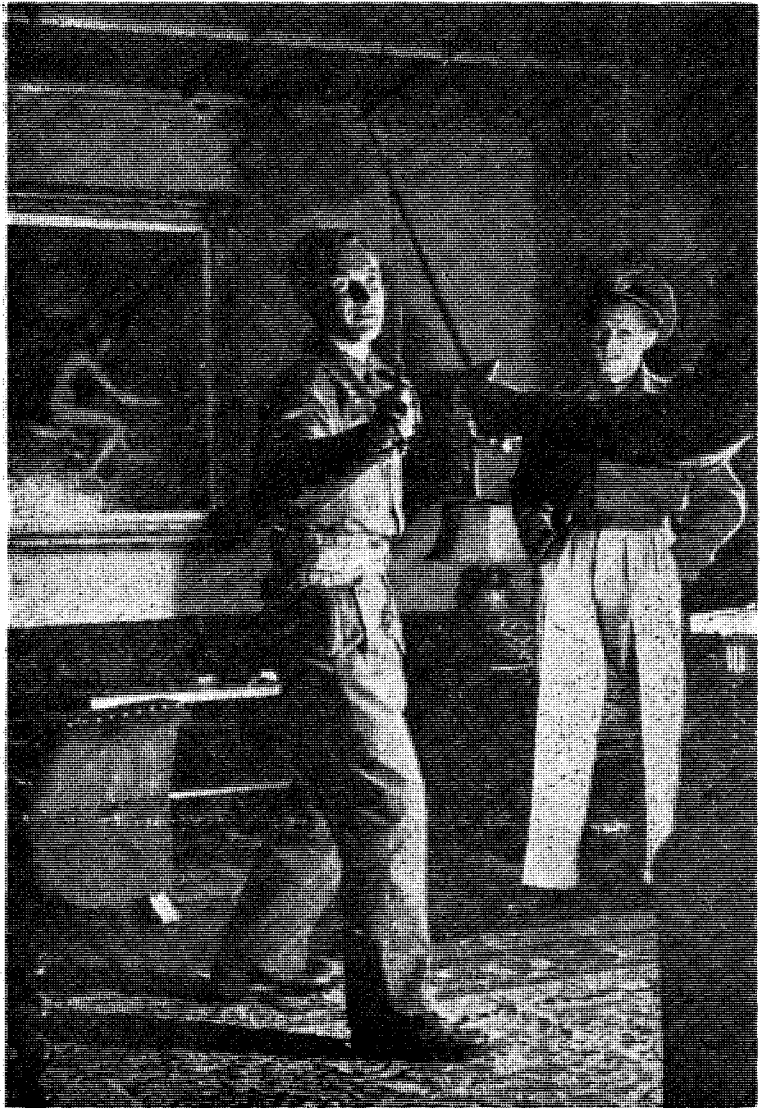
Uppgiften kommer ankraktlagt Erling Fjeld. Eller Hans tein en man, som förmodligen Nilsen, Eller Per Sorensen. Ell är lika underordnad om förhåller Hans Jacobsen. Eller Edgar Jansens som till exempel che-Hraasthen, Eller Erling Johansen. Eller Kasper Knutsen.

Det kan kanskje være grunn til i disse skamløse tider å minnes hva La Rochefoucauld sier: «L'hy-pocrisie est un hommage que le vice rend à la vertu» (Hykleri er en tributt som lasten yder til dyden).

Den norske offentlighet, som henter sine ferdigtyggede meninger i den norske dagspresse — eller hvis en ikke orker å lese, fra kringkasting og fjernsyn — er fortiden sterkt og inderlig og hellig rystet over den grumme krigsforbryter, den vesttyske politimann Graurock, som etter års efter-

lysing er blitt oppsporet i Berlin. Han er siktet for å ha deltatt i motterror i Danmark, da de tapre danske drenge tok fatt etter at krigens utfall var gitt. Uten persons anseelse, uten hensyn til skyld eller uskyld, valgte den danske hjemme-front ut sine ofre blant tyskere eller danske motstandere, og om det under terrorhandlingene gikk med noen danske kvinner og barn, så var det visst ingen som sørget tæring på seg av den grunn. Men disse tapre representanter for dansk motstandsvilje i

Kjakan Sønsteby og hans feller utvider seg i minister Blehrs leilighet. Bildet er hentet fra «Se» sommeren 1945

ANNET
FINT
FOLKTil oppbyggelse
mens jakten går på
tyske Graurocker

den ellefte time, for moralsk krigføring utenom krigslover og folkerett, for dagens dommere over godt og vondt de eftersøkes naturligvis ikke for krigsforbrytelser, for mord og for brannstiftelse, for sprengstoffattentater og for tortur. Det er bare deres motstandere, som den tyske politimann Graurock, som jages Tyskland rundt av en moralsk rystet verden og av botferdige tyske kolleger i hykle-riets tjeneste. For Graurock forsøkte etter ordre å forsvare seg og sine kolleger med samme mynt. Han har etter anklagen ett offer på samvittigheten, mens anklagere med et titall ofre går fri.

Nåja, slikt foregår vel bare i Danmark og ikke her i det meget moralske Norge, hvor de stolte britiske agenter og sabotører, som senere avanserte dels til fangemishandlere og dels til bokskrivende folkehelter med og uten kongelige utmerkelser, jo ikke kan sammenlignes med slike som den tyske herr Graurock.

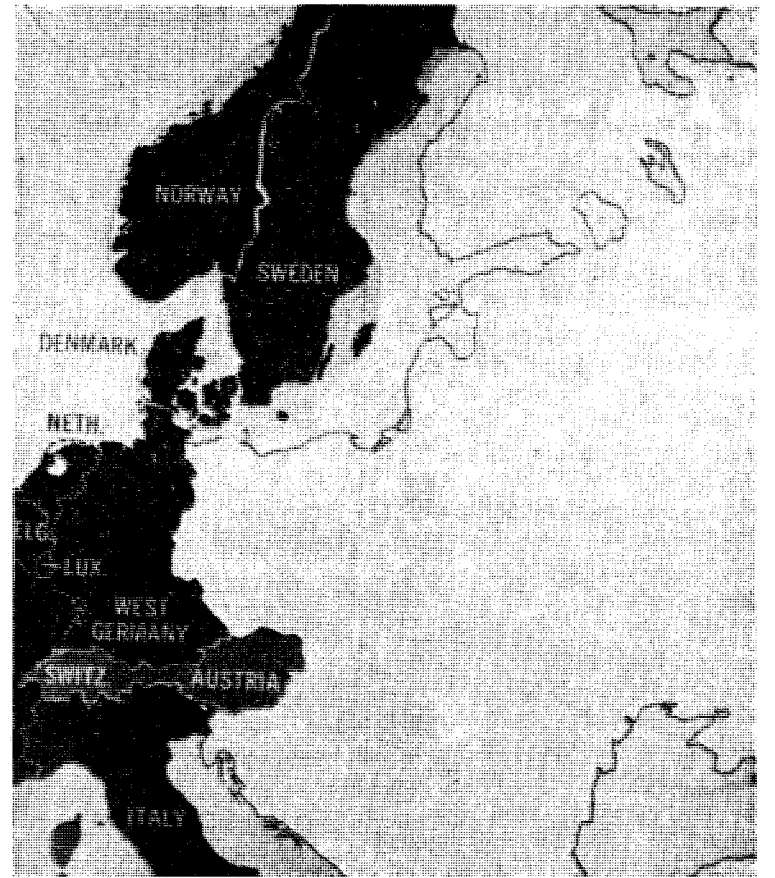
Naturligvis kan det ha hendt enkelte beklagelige uhell, slike som de Alexander Lange forteller om i sin serie om dramaet på Syrebekkestøylen og ugjerningen på Tinnsjøen, da en nåværende bokskrivende norsk stabsoffiser med kaldt blod og vel vitende om at uskyldige, helt uvedkommende mennesker ville miste livet, planla og gjennomførte senkningen av Tinnsjøfergen. Bortsett fra fire tyske soldater, som på denne måte i strid med folkerettens bestemmelser ble avlivet, mistet 14 norske kvinner, menn og barn livet. Graurock hadde som nevnt bare ett liv på samvittigheten, men så hørte han riktig nok i motsetning til norske sabotører i britisk tjeneste til det tyske forbryterfolk.

Men rett skal være rett, det var også nordmenn av lavere grad enn Haukelid som gikk den tyske Graurock i nærheten. Vi tenker på

(Forts. side 8)

O.K.:

Mellom Moskva og Roma

Romatraktaten og den opprivende debatt som i det siste har vært ført i Stortinget, har nu splittet det norske folk i fire ideologisk-politiske blokker.

Vi har den internasjonale kapitalisme representert ved Høyre, den zionistiske sosialisme representert ved Arbeiderpartiet, den russiske

folkesosialisme representert ved Sosialistisk Folkeparti, og den væpnede nøytralisme og nasjonalisme representert ved Senterpartiet.

For oss som fulgte Quisling, skulle ikke valget av sympati være vanskelig.

Å sympatisere med et parti som fullt og helt går inn

(Forts. side 7)

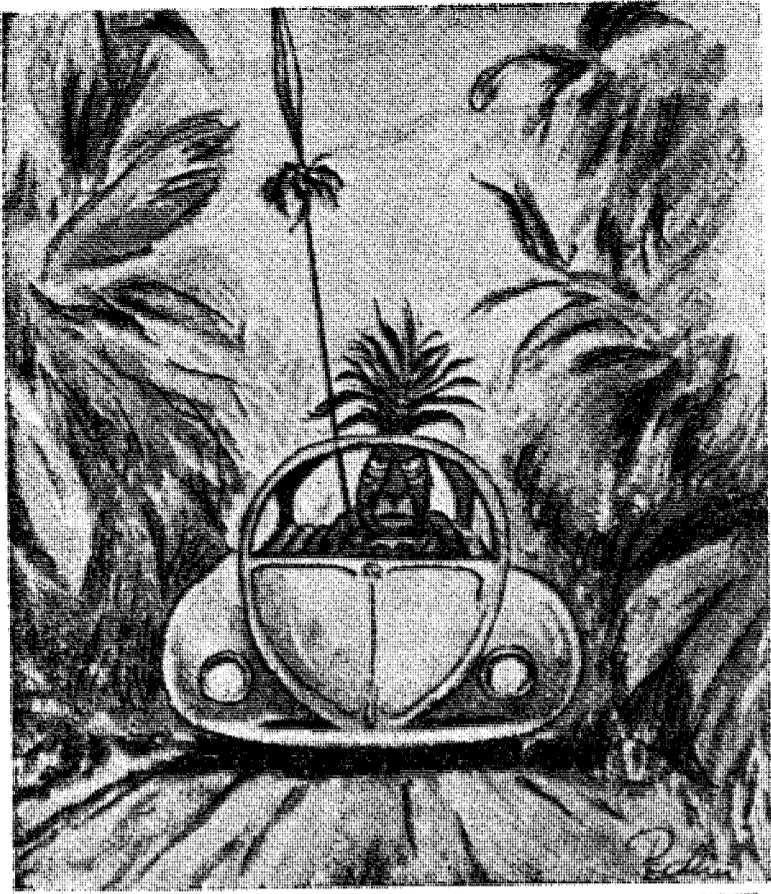
73

jeg med gummibatong ble slått under fotsålene for å fremkalle tilståelser av gjerninger jeg ikke har øvet. Slåingen varte hver gang til jeg mistet bevisstheten. Denne bato-nage ble gjentatt 6 ganger.

7. Under forhør ble jeg sparket bl. a. i maven, så jeg hadde blod i avføringen gjennom ca. 3 uker. Jeg ble sparket en lang rekke ganger, bl. a. i skrittet.
8. For å fremkalle tilståelser ble jeg med kølle slått over ryggen og nyrene, hvorved jeg fikk blod i urinen i mer enn 4 uker.
9. Jeg ble underkastet straffeekseris av varighet mellom 1½ og 3 timer, banking eller pisking på bar overkropp 3 ganger pr. døgn gjennom 2½ måned.
10. For å fremkalle tilståelser ble jeg med bakkbundne hender heist opp i et tau etter benene, fritt hengende med hodet ned, og banket med stokk eller pisket inntil jeg falt i avmakt. Ved 2 av disse anledninger fikk jeg beholde klærne på, ved de øvrige 6 anledninger ble jeg før oppheisingen fullstendig avkledd. Ved en av disse sadistiske avstraffelser ble mine kjønnsorganer mishandlet — etter at jeg var falt i avmakt.
11. I sadisme ble jeg — i tillegg til det foranstående — avkledd og pisket og iøvrigt legemskrenket 24 eller 26 ganger.
12. Jeg ble brent i munnen ved å bli tvunget i munnen en glødende kniv.
13. Jeg ble ved en anledning tvunget i 2½ time å stå mellom veggen og en glødende ovn som stadig ifyrtes til klærne var delvis avsvidd, hvorefter jeg i 2 timer ble mishandlet med stokkeslag og spark i underlivet til jeg mistet bevisstheten.
14. Jeg ble ved flere anledninger slått i hodet, bl. a. ved hjelp av et avbrukket sleggeskaft, inntil blodet strømmet fra venstre øre, nese og munn.
15. Vaktene søkte å skaffe meg av vegen ved å la det se ut som jeg var skutt under fluktforsøk. Det ble skutt på meg med skarpt ved 3 forskjellige anledninger. Alle mine begjæringer om lægehjelp ble hånlige avvist.

Slik forteller Marta Steinsvik i sin bok om Enok Hagfors og andre —

SVART FREDSFYRSTE — Lagtingspresidenten og «Landssvikoppgjøret»

« — På den annen side tenker anstifterne slett ikke på å skille seg med den europeiske sivilisasjons behageligheter — »

(Forts. fra s. 1)

det 19. århundre, Tschaka og Moschesch som sitt folks helter. Tschaka er en av historiens blodigste despoter. Hans mordtokter var det å tilskrive at store deler av de nåværende Oranjeristater og Transvaal var fullstendig mennesketomme da die Voortrekker (pionerene - boerne) i midten av forrige århundre dro dit. Hans krigere hadde utryddet med spydd og kuller alle derboende og omstreifende stammer. Passer forherligelsen av en slik menneskeslakter til fredsprisen?

Hva vi ser ganske tydelig, men som neppe vil ha falt menneskene i Europa inn, er den kjennsgjerning at bak fredsmannen Luthulis stortartet klingende ord, kom det ikke til uttrykk noe av politisk substans, men at det tvertimot manglet alle begrep som et statsvesen hvilte på, ja, at selv Afrikas og dets negeres mangfoldighet ble fullstendig fortiet. Denne fatale forenkling har Luthuli tilfelles med alle andre av Afrikas demagoger — og den er det som all ulykke stammer fra, den som allerede har oversvømmet andre deler av Afrika.

Vi erkjenner i talene til Luthuli og konsorter og i kravene til «afro-asiatene» i FN helt andre tidshendelser enn det som Europa har forstått: Disse folks mot den dem vesensfremmede, gjennom verdensutviklingen påtvungne aftenlandske ordning, er som et skrik etter den egenverdi som er vokset frem gjennom årtusener, ef-

ter det egne vesen som er gått tapt.

For kort tid siden viste dette seg ganske spontant i en liten hendelse: I Salisbury, hovedstaden i Sør-Rhodesia ble de besøkende ved et politisk møte plutselig beordret til å ta av seg sko og jakker, da disse var tegn på den hvite undertrykkelse. Jublende tok massen av seg den fremmede bekledning. På den annen side tenker anstifterne slett ikke på å skille seg med den europeiske sivilisasjons behageligheter — og aller minst fra det europelske valgsystem som den raskeste vei til det primitive despoti som de alle tilstreber.

Da det hos oss i Sør-Afrika er særlig mange berøringsflater mellom de hvite og svarte kulturer, er vårt land blitt skyteskive for de svarte agents hat. Hvor meget vi enn anstrenger oss for en rettferdig og fornuftig løsning, og hvilke tunge ofre de hvite skattebetalere bringer for det, er dem fullstendig likegyldig.

Kommunistene har erkjent at dette klart, og spiller det virtuost ut for å skape uorden over alt hvor de kan komme til i kampen om det totale verdensherredømme. Idealister i den vestlige leir hjelper dem herunder bevisst eller ubevisst. For kort tid siden bragte de nye toner inn i kampen, toner som samtidig ble hørt i Rhodesia og i Sørvest-Afrika: Industrialiseringen betød undertrykkelse og hjelpeydelse for «apartheid». Dette blir forkynt som siste hetsparole

(Forts. fra s. 1)

Nils Hønsvald grep ordet og begrunnet sitt nye standpunkt med at man på norsk side er redd for at Landssvikoppjøret skal bli bragt inn for menneskerettighetsdomstolen. Han mente derfor at det var riktig å usette saken.

Hønsvalds uttalelser vakte straks en sterk norsk reaksjon. Både Jon Lyng, Kjell Bondevik og Leirfall fraskrev seg ethvert ansvar for den argumentasjon som Hønsvald hadde anført for det norske standpunkt. Hønsvald gjorde imidlertid skandalen fullkommen ved å stå opp på ny og si at det var det norske justisdepartementets standpunkt han hadde hevdet.

Dette DAGBLADET's referat dekker tydeligvis ikke helt det som foregikk, skjønt vi skal intet forsverge slik som de norske aviser i sine velbarberte referater går som katten om den varme grøt. Men NATIONEN, som tydeligvis har et noenlunde objektivt referat, bekrefter at Leirfall naturligvis gikk god for «retts»opp-

mens Tyskland og Amerika (og Norge etter fattig leilighet!) pumper kjempesummer inn i utviklingslandene!

Hva er så vår oppgave, vi som blir rammet først og fremst?

I Skandinavia, i Europa såvel som hos oss i Sør-Afrika er sivilisasjonens høyde fremdeles målestokken for livet idag. Derfor må vi også gi våre svarte landsmenn muligheten for å leve sitt liv på sin måte og etter egen streben. Vi må ut over dette beskytte dem for deres egne såvelsom for fremmede despoter. Hvorledes skulle dette kunne skje bedre enn ved fremme og utvidelse av deres egne områder, disse kjempemessige landområder som hører til de beste i republikken? Adskilt utvikling betyr ikke «å frata» som Luthulisier, men ofre og hjelp i største omfang.

Meget av det som må skje av hensyn til de store forskjelligheter i landet, kan være uforståelig i Europa, ja, det blir til og med søkt etter paralleller i visse hendelser i den egne fortid for å bringe oss i miskreditt Intet av det må føre oss på villspor. Vi kan bare gjennomføre det som vi i vår samvittighet har erkjent som riktig, selv i den bitre følelse av at meningslagerne i de store stater ville prisgi oss og de andre hvite i Afrika med kvinner og barn til umenneskeligheten — for et bifalende flir fra den røde nykolonialismes svarte agenter.

gjøret igjen. Han uttalte ifølge NATIONEN's referat at han

«tok skarpt avstand fra Hønsvalds uttalelse om landssvikoppjøret. Vi må ikke skape det inntrykk at dette oppgjør var så dårlig fundert at det ikke tåler å bli bragt inn for en internasjonal domstol, sa han. Kristelig Folkepartis parlamentariske fører, Kjell Bondevik, kunne heller ikke slutte seg til Hønsvald's begrunnelse. Skulle det vise seg at landssvikoppjøret står så juridisk svakt, noe jeg ikke tror, må vi være villige til en omprøving, sa han.»

Høyres parlamentariske fører, Jon Lyng talte naturligvis for sin syke mor og

«reserverte seg sterkt mot Hønsvalds argumentasjon. Det norske landssvikoppjøret er av en slik karakter at vi ikke har det ringeste å frykte ved en hvilken som helst form for revisjon.»

Foruten VERDENS GANG, som altså iler til for å understøtte Lyng og hans åndsfelle Leirfall med forsikringer om «retts»oppjørets uklanderlighet, så har DAGBLADET i hul og hast intervjuet rettseksperter og partifellen Ramndal, som også forsikrer at

«Jeg mener at det norske landssvikoppjøret kan stå for enhver objektiv domstol, vi har intet å frykte i så måte.»

Pussig at en da er så livredd for å slippe en eneste sak frem for en norsk rett igjen! For ikke å snakke om frykten for menneskerettighetsdomstolen naturligvis. Ellers synes vi at DAGBLADET's kyniske bemerkninger i avslutningen av referatet fra Helsinki gir et korrekt omenn skremmende bilde av det norske hykleris virkelige syn på menneskerettigheter og slikt. De er tydeligvis bare aktuelle når det gjelder negere og jøder, ikke når det gjelder egne landsmenn. Slik skriver bladet:

«Det er ikke for meget sagt at uttalelsene fra Arbeiderpartiets parlamentariske fører i Nordisk Råd vakte stor oppmerksomhet. Både fra delegathold, fra eksperter og pressefolk fra de andre nordiske land ble det etter møtet diskutert om det norske landssvikoppjøret virkelig står så svakt at det ikke skulle tåle en prøving for menneskerettighetsdomstolen om det skulle bli anket inn for den. Det ble også sagt at selv om dette måtte være den reelle norske

grunn for å godkjenne domstolen, så var det lite ærerikt å bringe dette fram i debatten. Det var i høy grad egnet til å svekke det standpunkt som den norske regjering har tatt til saken, ble det hevdet.

Og da får naturligvis heller menneskerettighetene hvile! Oppriktig talt: Nå kan det vel ikke lenger være noe ærlig menneske i dette land som ikke er klar over råtten skapen? Og hva angår den påtatte forbauselse over den katta Hønsvald så plutselig slapp ut av sekken, så var hans avsløringer ikke mere overraskende enn at FOLK OG LAND allerede for lang tid siden har slått fast nøyaktig det han sa.

Dødsdansen —

(Forts. fra s. 4)

Dødsdødsdansen flagret ned på gulvet, mannen holder en revolver i hver hånd. «Jeg skyter nemlig like godt med begge hender, mine herrer», sier han med sigaretten i munnviken. «Mullgens skyter dere bedre, det er jo yrket deres. Før vi imidlertid begynner på denne skytingen, så foreslår jeg at en eller to av herrene går litt fremover og ser ut av vinduet. Jeg er villig til å vente til dere kommer tilbake. Kanskje vi kan røke rolig videre så lenge?»

En kort rådslagning, så løper to av SS-mennene bortover den lange korridor. Gitteret blir stående åpent. Mannen har stukket revolverne i lommen igjen og legger omhyggelig papirskjortene sammen. «I deres sted» pludrer han videre, «så ville jeg ikke bare forlate fengslet straks, men også Prag. Hjemme er hjemme». Bare en av SS-mennene løper pesende tilbake, de andre styrter mot ham uten at noen bekymrer seg om mannen.

«En mengde mennesker foran fengselsporten», melder han åndeløst.

«Hvor mange?»

«Tre eller fire hundre.»

«En flokk altså. Og videre?»

«De forholder seg ganske rolig, men de roper stadig noe i talekor. De tsjekkiske betjenter sier at de vil ha de dødsdømte fanger».

«Øyeblikkelig alarm!»

Den annen SS-mann stamper gjennom korridoren. Kappen holder han i hånden, med den annen hånd tørker han den våte pannen. «De tsjekkiske fengselsbetjenter holder møte. Noen av de tyske mannskaper er også med».

«Mytteri altså?»

«Det vet jeg ikke. Forresten — hvor er denne fyren?»

Mannen er forsvunnet. Gjennom korridoren har han ikke

Averter i «Folk og Land»

Mellom Moskva og Roma -

(Forts. fra side 5)

for den zionistiske, også kalt internasjonale kapitalisme, må synes helt umulig.

Disse folkene er enig i den såkalte etableringsretten. Det vil si at en gammel, trett og kanskje barnløs skogeier kan selge hele skogen sin til et utenlandsk konsern. En overveiende del av nasjonalherlighetene våre er på private hender.

Vi kan finne oss i at Nordmarka eies av en privatmann så lenge det er en nordmann, men vi kan aldri finne oss i at en italiensk eller tysk papirfabrikk kjøper Nordmarka og driver «business». Slik er det mange steder i Norge. Vi som har fulgt Quisling, kan i alle tilfeller ikke stemmer med et parti som går inn for fri etableringsrett for utlendinger i Norge.

Det er en del NS-folk som har stemt med Høyre. De burde nu tenke alvorlig over saken.

Arbeiderpartiets ledere har i tur og omgang vært i Israel, og enkelte har badet i det Døde hav, andre i Jordans flod som det så smukt heter. Dette har altså ført til at ledelsen helt og fullt har gått inn for den zionistiske sosialisme.

L. O. lederen står heller skulder ved skulder med zionistiske kapitalister enn med norske bønder og med norske folkesosialister.

Partiet er kløyvd mellom Moskva og Roma.

Og nå går altså Arbeiderpartiet inn for såkalt fri bevegelse av arbeidskraft.

Det vil i praksis si at vi kan få en mengde katolske arbeidere her oppe som uten tvil vil trykke arbeids-

gått, han må enten ha hatt nøkler til sellegangen eller noen har lukket opp for ham.

En av SS-mennene river vinduet opp og bøyer seg ut. Intet. Bare fluen seiler ut i det fri og summer lystig

På den store tavle hvor antall og tidspunkt for henrettelser er avmerket, står det skrevet med kritt: «Hovedinngangen til rettsbygningen er ennu fri».

Da mannen viser seg foran fengselsporten, har han ikke lenger lærjakken på. Hans mørke dress er litt krøllete, under armen har han en stor dokumentmappe. Han holder de tre døds-skjorter i været slik at alle som venter kan se dem.

Folkene forstår straks. Det er de forferdelige papirskjorter som de dødsdømte får istedenfor klærne sine i forrummet til henrettelsesstedet. Som blodige filer blir de bragt ut etterpå sammen med likene, som ikke har hodet lenger. De hvitkalkete vegger og gulvet blir etter eksekusjonen spylet av med en vann-

lønnen ned. De vil også svekke vår nasjonale egenart og gjennom den katolske kirke kunne innføre fremmede skikker og fremmed tro og skape uro og uhygge hvis de gifter seg inn i norske familier.

I det protestantiske Tyskland er det i dag nok av eksempler på slik familiestrid.

NS-folk som har stemt med Arbeiderpartiet må nu ta sin stilling opp til revisjon. Det er klart.

Tilbake står da Sosialistisk Folkeparti og Senterpartiet.

Gamle følelser gjør at det naturligvis er vanskelig for oss å stemme med Sosialistisk Folkeparti.

Det ville derfor være meget bra om Senterpartiets ledelse kunne forstå hvilken stor støtte NS folkegruppe kunne gi partiet.

Det er svært mange tusen av de aller beste nasjonalsinnete nordmenn som følger «landssvikoppgjøret» som en blodig urettferdighet som må rettes. Og det hindrer dem i å gjøre fullverdig innsats for fedrelandet inntil uretten er gjort god igjen.

NS-folkene vet at Quisling samarbeidet med okkupasjonsmakten for Norges og ikke for Tysklands skyld, og det er følelsesmessig vanskelig for dem å stemme på Senterpartiet før dette lover å arbeide for en revisjon av landssvikoppgjøret.

slange, det blodblandede vann forsvinner i et sluk i gulvet. Avskjedsbrevet som er skrevet en time før vandrer imens til sen. sur og kommer som regel først ukevis etterpå til adressaten. Navnene på de henrettede blir dog bekjentgjort i ettermiddagsnyhetene i kringkastingen samme dag.

Døds-skjortene blir revet ut av hånden på mannen. Alle vil gjerne ha et stykke av dette så fryktede papir til minne. Alle gråter. Man hører ingen trusler mot tyskerne, folk tenker ikke på hevn, bare på sine slektninger og venner i døds-sellene. Likevel mener mannen det er nødvendig å advare dem. Det blir riktignok ikke henrettet flere, men fangene er fremdeles i hendene på SS-mennene. Enhver overveiet handling kan koste fangene livet. Man må vente, det vil ikke vare lenge.

Han står med ryggen til fengselsdøren, vet altså ikke hvorfor folk brøler av glede. Ut av fengselsporten er det kommet tre mann. To i seminariestenes sorte drakt og en gammel mann i en lurvete pels. Det er de tre som døds-skjortene var bestemt for. De blir omringet, alle vil vite om deres slektninger og venner snart blir løslatt. De tre vet bare at alle fanger skal løslates om ettermiddagen. Bonden vil til jernbanestasjonen, han vil straks reise hjem, men må først gå på

Hvis partiet for alvor tenker å gå inn for Norges sak mot den internasjonale kapitalisme og den zionistiske sosialisme og mot Romas forsøk på å underlegge seg Norge, så trenger det all den støtte det kan få.

Det ville derfor være en klok beslutning om Senterpartiet appellerte til NS-folkene og alle nasjonale krefter i landet og lovet hjelp mot solidarisk støtte.

Vi er tusenvis av NS-folk rundt omkring i landet vårt som gjerne ville stemme med Senterpartiet, men da må jo ikke ledelsen skamme seg over oss.

Og hvis ledelsen i Senterpartiet tror den kan fortsette den kampen det nu har tatt opp mot de maktige internasjonale krefter uten vår støtte, da tar den feil.

For oss NS-folk å stemme med et av Roma-partiene eller Moskvapartiet synes umulig. Det er vanskelig for oss å gjøre annet enn å holde oss utenfor partipolitikken til vi enten danner vårt eget parti, eller Senterpartiet gir oss et vink om å tre støttende til.

Senterpartiet får ikke balanse før det får tilslutning fra byene.

Det står til partiet selv om det vil ha en slik tilslutning. Nordmennene er i en ulykkelig stilling. Vi hører ikke hjemme hverken under Moskva eller Roma. Det er Senterpartiets historiske misjon å holde oss nøytrale.

NS's politiske linje i 40-årene var absolutt nøytralitet, men den engelske og internasjonale propaganda fikk snudd det hele om og klarte å stemple NS-folk som «landssvik»-parti.

Det ville være merkelig om ikke de zionistiske krefter kommer til å behandle Senterpartiet på samme måte. En nasjonal linje i dag blir ikke tålt. Nasjonalisme er i dag lands-svik.

Nasjonalisme er motstand mot En verden og mot zionismen. Og motstand mot zionismen er «landssvik».

Det kan derfor være på tale å stemme med Senterpartiet i alle tilfeller, selv om partiet ikke våger å komme oss åpent i møte.

O. K.

en restaurant med en masse vilt fremmede mennesker som uavbrutt ryster hendene hans. De to seminarister tar mannen med dokumentmappen med i bilen sin. Ikke langt, begge vil ut ved den første kirke de kommer til. Underveis blir det nesten ikke snakket. Alle vil være alene med tankene sine. Først ved avskjeden spør mannen: «Og SS-mennene?»

«De blir», svarer en av semi-

To orientalske —

(Forts. fra side 4)

tid av (mest som turiststat-traksjon), men disse befordringsmidler reduserer ikke nevneverdig ufremkommeligheten på fortauene.

I slumområdene er overbefolkningen pinlig akutt. To- og tre-etasjes bygninger med vasketøy hengende ut av vinduene som vimpler er fylt med pratende, underernærte, dårlig klædte barn og halv voksne, og det er gatene også. Da jeg betraktet dem ble jeg mere enn noe annet minnet om en haug med larver, så tankeløst og voldsomt formerer disse folk seg. Og deres barns liv er også faktisk omtrent like verdiløst som larvenes liv, fordi det er meget liten sjanse til at de vil leve lenge eller at de hvis de gjør vil få noen anledning til å bli noe. Dette er resultatet av ukontrollert formering og overbefolkede leveforhold, forverret ved tilstrømmingen av flyktninger, som finner dette liv i Hong Kong, så miserabelt det enn kan være, bedre enn livet i Kommunist-Kina.

MACAO.

Et annet utmerket eksempel på overbefolkningens redsler er Macao, en portugisisk koloni omtrent førti miles nedover kysten fra Hong Kong. Jeg tilbrakte en kveld der og klarte på en eller annen måte å slippe fra det med livet. Det er så meget skitt som gjennomtrenger stedet at man føler det som om man utsetter seg selv for en fatal sykdom bare ved å gå langs noen av sidegatene. De skitne, råtnende tiggere er motbydelig aggressive.

En kan bare komme med dampbåt fra Hong Kong til Macao idet det ellers er omringet av Røde Kina. Man kan stirre inn i Kommunist-Kinas avstengte land fra Macao ganske enkelt ved å se over Pearl-River.

Macao er en halvøy en mile bred og litt over 2 miles lang. Den nåværende anslåtte befolkning er omkring 200.000. Tenk over dette tall: nesten en kvart million mennesker pakket sammen på to kvadratmiles land (en engelsk mile er ca. 1600 meter). Jeg bor i en by av omtrent samme størrelse, og innbyggertallet er

naristene. Han mangler alle fortennene. Slått ut under forhør.

Da mannen igjen er alene i bilen, brummer han anerkjennende: «Min høyaktelse. Feige er de ikke, det må man late dem.»

(Fortsatt)

omkring 15,000 — hvilket er meget. En kan tenke seg hvor mange mennesker som må bo i hvert rum på halvøya.

Siden det katolske Portugal eier Macao, er det unødvendig å si at det ikke er noe slikt som fødselskontroll der.

Med den ukontrollerte formering (og raseblanding) og med flyktningene fra Røde Kina snikende inn, er det lett å forestille seg det stadig økende kaos som har tatt kvelertaket på denne koloni.

HONG KONG'S OG MACAO'S FREMTID.

Da dette skrives, sent i desember 1961, forutsier noen politiske eksperter at invasjonen i Goa og andre portugisiske kolonier i India av indiske militærstyrker vil sette i gang en flom av tilsvarende invasjoner i kolonier fra de lands side hvori de er beliggende. Siden Hong Kong og Macao geografisk sett er deler av Kina, kan det tenkes at de kinesiske kommunister vil ta begge kolonier i besiddelse. Dette har det imidlertid vært fare for lenge — nettsiden de røde overtok Kina. Kommunismene har iortsatt å respektere avtalene med Portugal og Storbritannia om disse kolonier, men bare fordi det av forskjellige grunner har vært fordekkende for kommunistene å gjøre det. Når de inntar ut at det ikke lenger er noen tvil, vil de med letthet ta Hong Kong og Macao, og de vrenge noen inspirasjon fra India for å gjøre det.

Hva fremtiden enn har i beregning for Hongkong og Macao, og det er i beste fall en trist fremtid, er så meget sikkert: hele verden vil komme i samme sørgelige situasjon hvis den ikke vakner opp og etablerer et system med fødselskontroll og fødselsutvalg — og gjør dette mektig snart.

ARMISTE

MUSTAD

Bearumsv. 5, 98. Ullens
Telefon 56 61 20 - Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim

Gasle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Sabotører, sadister —

(Forts. fra s. 1).

den berømmelige Gulosten med samt tilhørende nådige smil fra absolutt toppkretse, som med koldt blod og ustraffet myrdet to tyske krigsfanger. Så når en sammenligner med Graurock, må en naturligvis være oppmerksom på at en danskes liv naturligvis er mere enn dobbelt så meget verdt som to tyskeres. For ellers ville jo dagens voldsomme indignasjon og friske jakt- og dømmelyst i den norske dagspresse virke litt eiendommelig. Og norsk hykleri er naturligvis utenkelig.

*

Forøvrig har jo vår gamle venn og britisk sabotør, «försäljningschef i ett av Norges största industriföretag Saugbruksforeningen i Halden» «Kjakan» Sönsteby gitt lyd fra seg igjen for å drive reklame for boken sin om illegjeringer som stiller Graurocks påståtte helt i skyggen. Slik som han i sin tid etter fredsrusen i 1945 fant det heldig med et klimaskifte og dro til USA, gangsterlandet hvor det tør være større sans for bragder av Kjakans oppskrift, slik har han nå gjestet nabolandet, hvor han tegner og forteller i «Göteborgsposten», øyensynlig også livlig applaudert.

«Sönsteby är väl känd här som mannen som levde farligast i Norge under kriget», skriver det svenske blad i dyp beundring, men glemmer å fortelle at han var enda farligere for sine uskyldige omgivelser. For etter at han «en natt singlade ner på Skrimfjellet i fallskärm efter specialutbildning i England var han den hemliga motståndsrörelsens främste.» Og denne den fremste i den av England igangsatte og ledede «motstandsbevegelse» var like virksom alene som hundre tyske Graurocker. For «bakom bombetonationerna i fabriker och spårväghallar, vapenlager och broar, bakom bränder och inbrott» og bakom meget annet som en fremdeles ikke snakker høyt om i dag «stod Gunnar Sönsteby», mannen som har så meget rart å berette til det svenske blad og til den svenske Rotary-klubb som har innbutt ham i svensk morals og menneskelighets navn.

Det er denne Sönsteby som er like sannhetskjærlig, nå som han var aktiv i terrorvirksomheten under okkupasjonen, som forteller svenskene at «det fanns åtskilliga rika quislingar i Norge som efter kriget lyckades rädda sina förmögenheter, och det är inte tvivel om att de i dag stöder nynazismen med 100.000-tals kronor pr. år. Det är heller ingen hemlig-

het att stora belopp av dessa pengar slussas ut genom Sverige med Malmö som centralport —»

Og slikt noe bør man ta til etterretning, for «oppgiften kommer spikrakt från en man, som förmodligen är lika underrättad om förhållandena som till exempel chefen för norska säkerhetstjänsten!»

Sabotøren, som soler seg i glansen av fordums bedrifter, er vel fornøyet med den norske presse, den som er så rystet over den tyske herr Graurock og hans sølle mord: «Hela norska pressen har rosat hans bok, bedömt den som ett intressant och värdefullt tidsdokument. Men ett undantag kan han forstås peka på: Norges nazitidning «FOLK OG LAND» — quislingarnas organ. Där blir Gunnar Sönsteby utskälld och «avslöjad som mannen som stod bakom likvideringarna av angivarna» (Det var ikke nevnt et ord i dette blad om likvidering av angivere, men derimot en hel rekke andre ting, som Kjakan ikke kan ha undgått å lese). «Den kritiken tar han givetvis med en axelryckning: — Men nog vet jag var jag har mina fiender!»

*

Mens denne Gunnar Sönsteby, som stolt forteller om hvorledes han var «med om att föra Quisling från Mölbergsgatan 19 till Akershus för rättegången» og kan supplere dette med at «Han var en ynkelig figur», innimellom herjingene i Blehrs hus, som det før er berettet om i dette blad, rakk å ta imot «Norges förnämsta dekoration, krigskorset med tre svärd», var kolleger av ham av en litt annen type isving i norske fengsler og fangeleire.

Vi minner om en av dem, også en krigshelt, som vendte tilbake fra «politutdannelse» m. v. i Sverige, en mann som i disse dage også har fått offentlighetens lys over seg, men i motsetning til Kjakan riktignok ufrivillig, den domfelte mordbrenner fra Narvik, som ingen mistenkte siden han var en så «god nordmann» og tidligere fangevokter i den humane konsentrasjonsleir Sydspissen, hvor nordmenn demonstrerte hvorledes en slik fangeleir skal drives.

Marta Steinsvik utgav i 1946 en bok, som heter «Frimodige ytringer», hvor hun forteller om denne bra mann, som endte som domfeldt mordbrenner. Hun gjengir en anmeldelse «varetektsfange» Harald Pedersen sendte politimesteren i Tromsø og hvor han forteller om den humane behandling han var blitt utsatt for av de norske kon-

PAVEN RUSTER OPP

Formodentlig i tilknytning til utbyggingen av det Fellesmarked som har så sterk katolsk slagside, har også paven begynt å ruste opp, forteller **Deutsche Wochen-Zeitung**. Kommandanten for den pavelige garde, som ble stiftet i 1505, søker inntrengende om å få forsterket sin stridsmakt. Sveitsergarden skal nå forsterkes med 25 mann. Den er forøvrig ikke den eneste «stridsmakt» Vatikanet har. Ved siden av den gjør også en Nobelgarde og en bataljon gendarmen tjeneste.

*

DYRE LEIESOLDATER

Når vi nevner «stridsmakt» så må Bundestyskland betale England over 1 milliard kroner om året for de ufullstendige britiske divisjoner som er stasjonert i Vest-Tyskland. Feltstyrken skal være 60,000 mann, men har på langt nær nådd denne styrke. **Deutsche Soldaten-Zeitung** skriver i den anledning bl. a.: «I denne situa-

sentrasjonsleir-reformatorer. Følgende punkter i anmeldelsen vedrører den nå dømte brannstifter m. m. m. Enok Hagfors:

«5. Jeg ble tvunget til hver natt gjennom 2 og en halv måned å ligge i en likkiste istedenfor i en seng. Sengklær ble ikke utlevert. I likkisten ble slått vann, hvorved jeg alltid lå våt. Jeg ble gientatte ganger i fulle klær beordret ut i sjøen, angivelig for å vaske meg, og måtte i gjennomvåte klær ligge i kisten, idet jeg ikke fikk lov til å kle av meg eller skifte. Kistolokket ble lagt på, hvorved jeg en rekke ganger nær dreptes av luftmangel.»

«10. For å fremkalle tilstedelser ble jeg med bakbundne hender heist opp i et tau etter benene, fritt hengende med hodet ned og banket med stakk eller pisket inntil jeg falt i avmakt. Ved to av disse anledninger fikk jeg beholde klærne på, ved de øvrige 6 anledninger ble jeg før oppheisingen fullstendig avkledd. Ved en av disse sadistiske avstraffelser ble mine kjønnsorganer misshandlet etter at jeg var falt i avmakt.»

«12. Jeg ble brent i munnen ved å bli tvunget i munnen en glødende kniv.»

«13. Jeg ble ved en anledning tvunget i 2 og en halv time å stå mellom veggen og en glødende ovn som stadig fyrtes i til klærne var delvis avsvidd, hvoretter jeg i 2 timer ble misshandlet med stokkeslag og spark i underlivet til jeg mistet bevisstheten.»

I samme bok er gjengitt en erklæring av Wilhelm

sjon reiser det spørsmål seg om det ikke er mere hensiktsmessig og mere tilfredsstillende for begge parter om britene endelig lot de 48,000 mann forsvinne ut av Bundesrepublikken. Forsvaret av vår stat vil i nødsfall ikke avhenge av om noen titusen engelskmenn mere eller mindre — samt betydelig bundestysk tross — er samlet hos oss. For de penger som våre venner krever år for år, kunne vi stille opp en tropp som tallmessig og utrustningsmessig ikke står tilbake for denne «Rhinarmé». Om britene til syvende og sist vil underholde en stor, en liten, eller overhodet ingen hær, kan ikke være vår bekymring, og ihvertfall ikke gjenstand for endeløse tyske utbetalinger.»

RETTT OG RETT, HERR BLOM

«Nordisk rettsfellesskap må bevares om de enkelte land tilslutter seg EEC» sier Morgenbladet i en tittel. Og vi må si at hvis det bare var den nordiske rett i nydemokratisk regi det dreiet seg om, så skulle vi ikke legge to pinner ikors for å opplyse folk om Fellesmarkedets farer. Det vi i forbindelse med «retts»oppjøret høstet av erfaringer

Marthinsen, hvori det heter:

«De ordene korporal Hagfors møtte opp med en søndag morgen vil jeg ikke unnlate å nevne. «Jeg skal nå ha kommandoen her ute en tid, og dere skal fa'n skjære meg bli kjørt loks til helvete.» Dette sa han mens sadistisk djevlskap lyste av det sure ansiktet hans, og det var en fryd for denne sadisten — som for de andre sadistene å pine og torturere fangene.»

Harald Pedersens beretning omfatter i alt 16 punkter om grov misshandling og tortur. Bare ett eneste av disse punkter ville i dag ha fylt den norske dagspresse med hykleriske avskyartikler hvis de kunne påføres OAS eller allerhelst tyskerne.

Men, kom ikke å si at ikke de norske domstoler reagerte kraftig og bestemt! Ikke bare ble sadisten og den senere mordbrenner korporal Hagfors stilt for «kriksrett», men med ham også tre av hans nydelige kolleger, deriblant leirsjefen fenrik Storaas, om hvem det berettes i Marta Steinsviks bok at han, da fangene ble oppstillet første morgen, uttalte: «Vi skal fortsette der tyskerne slapp, bare meget verre. Den største glede for vaktene er å få skyte dere».

Som sagt, de moralske nordmenn reagerte kraftig: Leirsjefen ble blankt fri-

går nærmest i retning av et nordisk urettsfellesskap.

*

MAO INNSTIFTER STALIN-PRIS

«Den kinesiske folkekomité for freden» vil årlig dele ut en internasjonal Stalin-fredspris, som består av et pengebeløp samt en gullmedalje med bilde av Josef Stalin. Så nå blir det nye sjanser for norske stalinister. Eller hvorfor ikke la den gå til den norske fredspriskomiteen for dens utdeling av fredsprisen til den sorte oppvigler Luthuli?

*

SORTE ENGLER OG SADANT MERE

Når vi ellers nevner Norges svarte protesjéer, så krever Kenyatta, president for den afrikanske nasjonale union, som med slik forkjærlighet fremvises i norsk fjernsyn og i norsk dagspresse, øyeblikkelig rettelse av visse «anti-afrikanske» bibelillustrasjoner: «Englene er hvite og har langt hår som europeere, men djevelen er svart, har horn og hale».

funnet og tre andre tiltalte fikk straffer, fra 5 til 30 dagers arrest — som betinget dom! Og dermed vandret da korporal Hagfors ut til nye bedrifter, aktet og æret av folk flest.

Så de norske aviser har nok all grunn til å korse seg både over tyskeren Graurock og andre. For sistnevnte fikk jo livet av en mann ved å skyte ham ned, mens vaktene på sydspissen — som forøvrig hadde verdige kolleger rundt i de fleste fengsler og fangeleire — ikke direkte fikk livet av noen, kanskje helst fordi domprost Bøckman grep inn. Men ingen kan nekte for at de gjorde sitt beste!

Så tyskeren Graurock bør også få sin strenge, men rettfærdige straff!

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementpriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løsesalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiro nr. 10450.

Utgiver A/L Folk og Land